

САШКО ДЕРМАНСЬКИЙ

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ПРИВИДА

Намалювала Наталка Гайда

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2021

УДК 821.161.2'06-312.9-93

Д 30

Дерманський Сашко

Д 30 День народження привида : казки / ілюстрації Наталка Гайда. — К. : Наш Формат, 2021. — 48 с. : іл. — (Серія «Казки»)

ISBN 978-617-7973-65-1 (паперове видання)

ISBN 978-617-7973-66-8 (електронне видання)

У День народження до привида Сашуки Писуки прийдуть у гості всі його друзі-привиди — і Зловісна Марта, і Гарнюща Гапуня, і Балухатий Блюм, і Рудий Зуб, і Май Онес, і навіть Зелепонь... І в кожного буде своя історія — химерна, розбишацька, страшенька, повчальна, добра — і неодмінно весела! Адже ці цікаві казки розказав для вас найвеселіший український дитячий письменник, справжній улюбленець малюків Сашко Дерманський.

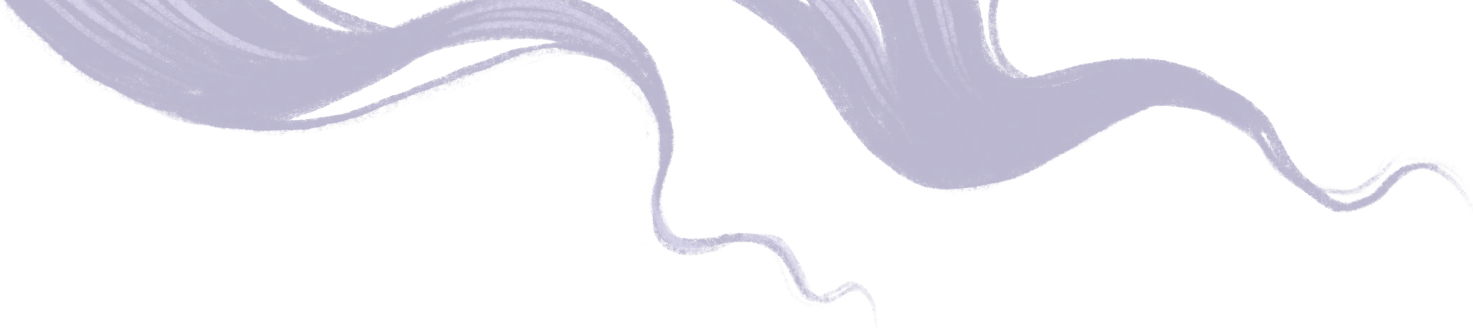
А ще серед гостей-привидів буде хтось маленький, з голови до ніг загорнутий у простирадло, хто дуже любить смакувати ірисками. Цікаво, хто це?..

УДК 821.161.2'06-312.9-93

ISBN 978-617-7973-65-1 (паперове видання)
ISBN 978-617-7973-66-8 (електронне видання)

Усі права застережено
© Сашко Дерманський, текст, 2021
© Наталка Гайда, ілюстрації, 2021
© ТОВ «НФ», виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2021

ЗЛОВІСНА МАРТА

У небі догасав останній вогник. Марта линула над вологою бруківкою вузької вулички. В одній руці вона тримала за шию здохлу ворону, а в другій — букетик кульбаб. Марта квапилася: хвилину тому вона перелітала Ратушну площу й, глянувши на баштовий годинник, ледь не ожила з переляку. Бо ж було чого. Стрілки головного міського дзиґаря показували за чверть п'яту.

«Ще бракувало спізнитися! — сердилась Марта сама на себе. — І чого було ото м'ятися три години? Треба було так вилітати, і не наводити ніяких синців під очима; і розпатлуватись було годі: вітер дорогою й сам розкучмав би...»

Вона б і далі їла себе поїдом за власну неквапливість, якби раптом не почула дзенькіт. Це був звук, схожий на той, що народжується з металевих дзвіночків, які встановлюють на керма велосипедів.

Марта завернула за ріг в'юнкої вулички і знову мало не ожила. На крихітному триколісному велосипедику їй назустріч... їхав хлопчик. Іще маленький, з тих, що лише нещодавно навчилися вимовляти свої перші слова.

— Тютя! — раптом зрадів малюк і ще дужче задзенькотав у свій дзвіночок.

— Яка ще тютя? — здивувалась Марта й озирнулася.

Ніде нікого не було. Невже це він її мав на увазі? Отакої! Як же він її побачив? Люди не бачать привидів, якщо лише ті самі цього не захочуть.

— Тютя! — знову пролепетав малюк, тягнучи до неї рученята.

— Ніяких тютя, — буркнула Марта й шугонула у відчинену квартиру найближчого будинку. Там вона пірнула в камін і за мить вигулькнула з димаря. — Я й так запізнююсь, — хмикнула, — а тут ще якісь діти. Воно мені треба... Але ж цікаво, як такий пущівірінок опинився о цій порі сам-самісінький посеред міста? Та нехай, мене це не обходить...

Аж тут Марта помітила зграю худющих бездомних собацюр, які, щось винюхуючи на бруку, бігли...

«Вони ж біжать за дитиною! — Марта втретє ледь не ожила. — Ну, це вже занадто! — роздратовалася примара. — Це ж хто кого має лякати — я чи мене?!»

Марта встигла саме вчасно. Вона яструбом упала на собачу зграю, що вже оточила нажаханого хлопчика. Гамселячи вороною направо й наліво, привидка швидко розігнала голодних приблуд.

— Тютя, — усміхнувся малюк.

— Тютя, тютя, — буркнула Марта. — Тепер я точно спізнюся. І що мені з тобою робити?

— Дай, — попросив хлопчик, тягнучись до ворони.

— Оце? Ні, не можу, самій дуже треба.

— А-а-а-а! — заволав малий.

— Та на, на, — аж підскочила Марта. — Ну що мені за ніч така? Бери, тільки вгамуйся. Ну куди тебе? Може, із собою взяти? Ні, скажуть, що Марта вже геть здуріла. О, а мати в тебе є?

— Мама? Ма, — сумним голосом відповів хлопчик і розвів руцями.

Марта зітхнула й на мить задумалась.

— О, придумала, їдьмо.

Коли у двері поліцейського відділку постукали о такій ранній порі, черговий дуже здивувався. Та коли на той грюкіт він вийшов надвір, то й геть отетерів: на порозі в сидельці триколісного велосипедика сидів хлопчик. Він тримав у руках здохлу ворону.

— Е-е-е... — промимрив поліціант. — Чуєш, як ти тут опинився? І що це в тебе в руках?

— Кал, — відповів хлопчик.

— Який кал? А, «кар»! — утішився власною кмітливістю поліціант. — Але ж і тхне від неї! Хто тобі цю смердоту дав?

— Тютя, — відповів хлопчик і показав пальчиком собі за спину.

— Яка ще... тютя? — чоловік глянув, куди вказав малий, але вулиця була порожня.

Воно й не дивно. Адже Марта страшенно запізнювалася, тому була вже далеченько звідти — над трьома старими липами, за які щовечора сідало сонце.

